

[Erling Dinesen.]

dette felt? Man ved, det er et af de generelle krav. Men hvis man det ene øjeblik står her og siger, at man ønsker, de selv skal nå til enighed på arbejdsmarkedet — og det har jo ligget i de oplæg og de udtalelser, der er kommet her — kan man ikke bagefter komme og forsøge at vælte dette resultat ved f. eks. ved lovgivningsmæssige indgreb at fjerne dyrtidsreguleringen. Det var rart at vide lidt om, hvorvidt man har i sinde at foretage noget sådant. Det kan statsministeren måske svare på.

Så kom vi ind i den gamle diskussion om den reelle værdi af en dyrtidsportion, som fra de 22 øre efter hr. Enggaards mening skulle reduceres til et sted mellem 3 og 5 øre, bl. a. på grund af kildeskatten. Nu vil jeg for det første sige, at de beregninger, som er foretaget, er bestridt af organisationerne og af dygtige økonomer. Og det er da egentlig også en ganske ejendommelig form for argumentation. Må man ikke regne med, at den samme trækprocent skal anvendes af den del af lønnen, som en dyrtidsportion udgør, som af den øvrige del af lønnen? Det er mærkeligt, at når det pludselig drejer sig om en dyrtidsportion, kan man reducere. Noget ganske tilsvarende gør sig gældende, når det drejer sig om lønnen som helhed. Jeg synes, det er en mærkelig forvridding af hele problemstillingen, når man lægger det frem på den måde, som hr. Enggaard gjorde, og som vi jo har hørt det gjort før.

Hr. Niels Helveg Petersen lagde megen vægt på, at den finanspolitik og den pengepolitik, som så åbenbart er mislykkedes for regeringen, må suppleres af indkomstpoltiske midler. Vi skal have indkomstpoltiske metoder anvendt for at bremse op. Det er nødvendigt bl. a. for at undgå inflation og meget andet. Jeg vil alligevel sætte et spørgsmålstejn ved, om det er rigtigt at gøre det i den aktuelle situation. Min fornemmelse er den, at hvis man virkelig vil løbe linen ud, vil det gøre mere skade end gavn.

Tænk på, hvad regeringen allerede har

foretaget sig af stramminger. Man har i øvrigt også gjort opmærksom på, at det allerede er begyndt at virke; jeg har nævnt den hårde skatte- og finanspolitik. Vi ved, hvor stærkt kreditstramningen virker. Vi ved, at Håndværksrådet og byggefirmaerne er meget bekymrede for udviklingen. Vi ved, at regeringen fortsat tillader den højeste rente i Europa, selv det sociale byggeri rammes. Vi ved, at kommunernes lånemuligheder er begrænsede, og derfor stiger de kommunale skatter voldsomt; det har vi også hørt om her i dag. Ejendomsskatterne er steget voldsomt. Vi ved, at regeringen har gennemført stop for nye investeringer i bygge- og anlægsarbejder og foretaget spareforanstaltninger eller nedskæringer på op mod 900 mill. kr. Nationalbanken begrænser udlån indtil videre. Og så kommer der 500 mill. kr. oveni som følge af, at man fra 1. januar opkræver en ekstra procent i pensionsbidrag.

Alle disse foranstaltninger, og der kunne nævnes flere, har tilsammen . . .

Formanden: Jeg beder specielt medlemmerne i siderummet vise dem, der ønsker at høre bemærkningerne her, den høflighed at tale mindre højlydt sammen.

Erling Dinesen: Alle de foranstaltninger, jeg her har nævnt, blev i foråret proklameret som regeringens særlige stabiliseringspolitik, der skulle give resultater her i efteråret og ind i 1971. Det er ikke sket i det omfang, man havde regnet med, og derfor er vi ude i en økonomisk krisituation, som efter min opfattelse bestemt ikke kan rettes op af en afskaffelse af dyrtidsreguleringen eller andre indgreb af tilsvarende karakter.

Forholdet er det — jeg nævnte noget om det i mit første indlæg — at man har strammet så hårdt, at man simpelt hen gennem denne politik har tvunget alle, som havde mulighed for det, til at sikre sig indkomststigninger, indkomstforbedringer. Det er klart, at det også har bidraget til, at vi har fået stærkere prisstigninger, end vi ellers